

Sokkomatka 2025

Kauniina elokuisena aamuna 60 hengen joukko iloisia eläkeliittolaisia nousi bussiin Vääksyn turistipysäkiltä, matkatakseen sokkomatkalle jonnekin. Tuttu turvallinen kuljettaja käänsi nokan kohti Kurhilaa ja sieltä kohti Sairakkalaa. Ajelimme rauhallisesti Hollolan maisemia katsellen, kun havaitsimme tien parannusta ja eteemme tuli liikennevalot. Suuntamme oli Kärkölä, jonka joku jo ääneen epäilikin. Ensimmäinen kohde oli tiilinen v

1889 valmistunut Kärkölän kirkko, jonka rakennuspaikalle toimitettiin 400000 tiiltä. Siellä kuulumme historiaa sekä kanttorin musiikkiesitys. Kahvihampaan kolotukseen saimme apua vastapäisestä, vuonna 1939 rakennetussa ja suojellussa Lotta-Svärd-kahvilassa. Piirin puheenjohtaja Ulla Ylöstalo

miehensä kanssa kävi tervehtimässä.

Pidempiaikainen kohteemme oli Huovilan puisto. Siellä Anja Suomi kertoi historiaa perustaja Collinista ja opasti puistokierroksella. Nyt puistoa ylläpitää Kärkölän kunta. Aikaa hurautti parisen tuntia. Sitten vatsa ilmoitti olemassaolostaan.

Lähdimme kohti ruokailua, matkalla ohitimme Helvi Sipilän kotitilan, näkymättömät Alli Paasikiven ja kaksinkertaisen painin olympiavoittaja Emil Väreän muistomerkit, alitimme Lahti-Riihimäki junaradan, ennen Koskisen sahaa, jonka lounaspaikassa nautimme maukkaan lounaan. Siellä Kaisa Erola kertoi sahan nykyisestä toiminnasta. Sahatuotteita menee ulkomaille ja melko runsaasti Japaniin. Koskisen sahan on Kalle Koskinen 1930 luvulla perustanut kahden miehen kanssa. 1950 luvun lopulla yhtiössä tehtiin sukupolvenvaihdos ja johtoon tuli poika Kalevi Koskinen. Sitten alkoi erilaisten laajennus mahdollisuuksien etsintä, esim. talotehdas, pukutehdas, Austin Mini -autojen kokoonpanotehdasta Lempäälään. Tuloksena perustettiin koivua hyödyntävä vaneritehdas. Koskisen vanaeritehdas osa on edelleen Järvelän kylän keskustassa, kun saha on siirtynyt etäämmälle. Keskustassa näimme uudelleen avautuvan elokuvateatterin sekä junaseisakkeen.

Suuntasimme kohti Hämeenkosken Huljalan kylää. Siellä sijaitsi Paasikiven muistokivi syntymäpaikasta sekä kumpare, jonka sisuksissa vesi virtaa Päijänteestä Helsinkiin. Huljala myös muistetaan vuoden 1918 vappu päivän punaisten ja saksalaisten yhteenotosta, jonka seurauksena kylä poltettiin. Nähtävyytenä siellä on upeat jääkauden muodostamat supat ja Hämeenlinnaa ja Viipuria yhdistävän Vanhan Viipurin valtatie linjaa.

Ajelimme läpi Lammin keskustan, ohi kirkon ja Untulan, vanhan

tanssilavan. Mihinkäs nyt mennään? Ihmettelyn jälkeen käännyimme Porkkalan kartanon puukujalle. Kohtelias kuljettaja vei meidät tietty kahvilan ovelle asti. Siellä saimme nauttia kahvit ja leivokset talon upeissa huoneissa. Oma nähtävyyks ja

huokauksia herättävä tila oli yläkerran jouluhuone. Pihalla nautimme upeasta kukkaloistosta.

Kartano on neljän sukupolven asuinkäytössä oleva talo. Tilaan kuuluu 1800 luvulla perustettu puisto, jota ylläpidetään vanhaa kunnioittaen ja uusia lisäten. Tutustumiskierrokset mahdollisia.

Kartanosta lähdimme viimeiseen matkakohteeseemme, Athos säätiön luostarikeskukseen, Panagiaan. Saimme kuulla Panagian historiasta ja toiminnasta. Kirkkosali oli täynnä kauniita ikoneja, joiden edessä mieli rauhoittui. Rakennuksessa sijaitsi myös ortodoksinen kirjakauppa Filokalia, sekä pienempiä ikoninäyttelyitä. Sekä Panagia, että Porkkalan kartano olivat monille ihmetyksen aiheita, että näin lähellä Asikkalaa on upeita käyntikohteita, joista ei aiemmin ollut tietoa. Matka alkoi ja päättyi kirkollisissa merkeissä, pientä hiljentymistä arjen keskellä.

Tyytyväisinä päätimme 9-tuntisen matkamme Vääksyn turistipysäkille. Kiitos järjestäjille, bussikuljettaja Matille, sekä Järvi-Hämeen osuuspankille, joka avusti meitä kuljetuksen suhteen.

Teksti Aila Heinäjoki

Kuvat Riitta Tissari